

andet Thing vedtagne Forslag i sammes § 2. Den høitærede Minister — det vil erindres — indvendte imod de Fordringer, jeg har stillet, og navnlig med den Fordring, jeg har stillet til § 2, at, naar man saaledes i visse Tilfælde berettiger baade en Mand og Qvinde af Folketirken til et borgerligt Ægteffab, saa — idet man tager Evangen bort, hvilket begribeligvis i og for sig ikke vil være nogen Indgriben —, saa, sagde den ærede Minister, paa lægger man positivt Kirken, at den skal vedblive at lade saadanne Personer være dens Medlemmer. Jeg skal nu bede det høitærede Thing at læse med mig § 2, som den ærede Minister anbefaler den. Den siger: „Paa samme Maade kan Ægteffab stiftes imellem Personer, der høre til forskellige, om end her i Landet anerkjendte, Troessamfund,“ — altsaa imellem en Lutheraner og en Jøde. Hvis altsaa jeg maa argumentere, som den meget ærede Minister, — nu, saa paa lægger denne Bestemmelse Kirken en positivt Evang til at beholde visse Medlemmer. Thi, naar en lutherisk Mand gifter sig med en jødisk Qvinde, hvilket jo efter Forslaget bliver lovligt, om de end ovenikjøbet begge enes om, at alle Børnene skulle være Jøder, saa skal jo Folketirken, idet den maa finde sig i, at der indgaaes et slikt borgerligt Ægteffab, vedblivende erkjende denne lutheriske Mand som et Medlem af Folketirken. Og dog var det netop, hvad den høitærede Minister bebreidede mig, at jeg gjorde denne Fordring for Mand og Qvinde, som høre til Folketirken, at de i visse Tilfælde skulle kunne vælge det borgerlige Ægteffab. Men den ærede Ministers eget Forslag, eller det foreliggende Forslag, gjør jo netop den samme Fordring, og gjør det ovenikjøbet under Forhold, hvor det hidtil er anseet som utaaleligt for Kirken at maatte finde sig deri, under saadanne Forhold, hvor en

Mand kan sige: jeg har ikke blot Lov til at gifte mig med en Jødinde, men jeg kan og vil derhos stænke hende og hendes Befjendelse alle Børnene, vi maatte faae, de skulle allesammen opdrages i hendes Tro, og ikke i den Kirkes, hvortil jeg hører. Og, vilde nu maafee den ærede Minister forandre sin Anskuelse i dette Stykke, vilde han muligen gaae ind paa den Regel, jeg opstillede, — ihvorvel jeg ikke tør mene, at der sidste Gang yttrede sig stor Tilbøielighed hos ham for min Anskuelse om, at Folketirken derved slet ikke svæktes, fordi den maa, som enhver sand christelig Kirke, have aandelige Midler, og bruger dem allerbedst, naar de borgerlige Stranker tages bort, saa det altsaa bliver Folketirkens Sag, naar Staten tillader et saadant blandet Ægteffab, paa saadanne Betingelser, Børnene angaaende, selv at bestemme, om den da vil udstøde Vedkommende eller beholde ham i sin Midte, — saa maa jo netop det Samme blive Tilfældet med det af mig stillede Forslag med Hensyn til Mand og Kone, der indgaae et borgerligt Ægteffab, under de af mig antydede Omstændigheder. Skulde virkelig Kirken have Betænkeligheder derved, nu, saa kan den jo ogsaa forfare imod dem, saaledes som den kan forsvare efter sin Befjendelse, med sine til dens Tjeneste staaende aandelige Midler. Og dette er det nu, hvad jeg nødvendigen maa bede om Tilladelse til at indskarpe og fremhæve, forsaavidt jeg kan have Roft til at indskarpe og fremhæve Noget, at det er aldeles umiskjendeligt, at jeg forlanger slet ikke Noget, — jeg kunde have mange Grunde til at forlange noget Saadant, naar Talen her var om en Religionsfriheds-Lov, — jeg forlanger slet ikke Noget, der gaaer Folketirken en eneste Haarsbred nærmere, end hvad Forslaget i § 2 selv, som det foreligger, allerede har gjort.